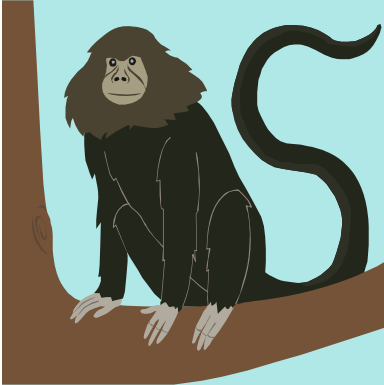

Truyện Tưởng Bình Minh

Vnthuquan.net, 2009.

Ánh Nhìn

Câu chuyện xảy ra trên một chiếc xe buýt khá đông người . Gã trai phải đứng vì không còn chỗ ngồi! Hắn mang kính đen và cảm thấy thật an toàn . Hắn rất sợ bị ai đó nhìn thấy ánh mắt mình .

Trước mặt hắn là hai người đàn bà . Không . Một người phụ nữ và một cô con gái thì đúng hơn . Họ ngồi cạnh nhau, tay nắm tay . Ý chừng là mẹ và con . Cô gái trẻ mặc chiếc váy màu hồng ngắn cũn cỡn, mặt quay ra bên ngoài. Bên ngoài lung linh những tia nắng mặt trời. Ánh nhìn của cô gái trong veo. Ánh nhìn không hề chớp mắt.

Gã trai thô bạo nhìn thẳng vào khoảng giữa đôi chân trắng hồng của cô gái . Trong đầu hắn nảy múa một niềm vui sướng man rợ . Mắt hắn đang nhìn thấy một phần cái quần lót màu trắng Ánh nhìn của cô gái vẫn trong veo. Ánh nhìn không hề chớp mắt.

Xe buýt dừng. Hai người đàn bà dặt tay nhau xuống. Không. Bà mẹ

dắt tay cô con gái thì đúng hơn. Người thiếu nữ lần dò những bước đi lẫm chẫm. Một cô gái mù .

Gã trai sững sờ . Hắn cảm thấy có muôn nghìn ánh nhìn đang xuyên qua lớp kính đen và dội thẳng vào mắt hắn. Những ánh nhìn giận dữ, những ánh nhìn thương hại. Tự dưng hắn bỗng ghê tởm chính mình.

Không một ai biết điều đó cả. Ngoài trời, những tia nắng vẫn lung linh.

2004

Tường Bình Minh

Anh Và Em

Có hai anh em. Em vừa tròn chín tuổi. Anh cũng mới mười hai . Họ sống cùng mẹ, một người đàn bà góa , trong túp lều xiêu vẹo bên sông Hồng.

*

Năm 1945. Đói quá. Không đành nhìn hai con chết thảm, mẹ bán Em

cho nhà giàu để lấy hai cân gạo. Hai cân gạo đó mẹ dành nuôi Anh .

*

Mẹ và Anh gạt nước mắt lưu luyến vào Nam .

*

Năm 1975. Ngày 30 tháng Tư. Một người sĩ quan miền Bắc trên
đang khi trên đường truy kích kẻ địch thì bị trúng đạn.

*

Một người đàn ông , giọng nói miền Nam, tay lăm lăm khẩu súng :
- Không , không thể được !

Có bàn tay già nua run run kéo nhẹ tấm chăn trên ngực của người
lính bị thương sang một bên . Gã đàn ông buông rơi khẩu súng , òa
khóc như một đứa trẻ . Ôi vết sẹo trên ngực kẻ thù . Lẽ nào là vết
sẹo ngày xưa của đứa Em tôi ?

*

Ngày cuối cùng của cuộc chiến tranh. Chỉ có nước mắt của Anh và
của Em. Mẹ cũng khóc. Nhưng mắt mẹ không còn ngấn lệ. Ba mươi
năm, nước mắt mẹ cạn rồi.

2004

Tưởng Bình Minh

Bánh "út ít"

- Ba ơi , ba nhớ vớt bánh "út ít" của con trước nhất nghen ba !
 - Ủa , ba nhớ rồi mà .
 - Ba vớt bánh "út ít" của anh Nam cũng trước nhất nữa nghen ba !
 - Ủa .
 - Khi nào ba cúng xong thì tụi con mới được ăn bánh "út ít" phải hôn ba ?
 - Ủa .
 - Ai mà ăn trước là hỗn với nội thì sẽ bị méo miệng phải không ba ?
- Quang choàng tay ôm lấy con .
- Con bé giống em gái như hệt .

*

Giao thừa .

- Ba má ơi , Mai ơi ! Bánh chưng xanh của ba má đây này . Mai ơi , ăn bánh "út ít" đi em.
- Quang sụp xuống trước bàn thờ . Anh khóc hu hu .Như một đứa trẻ .

Thằng Quang , tay vẫn nghịch que củi rực hồng , mắt hấp háy dòm ba nó :

- Ai cũng làm bánh ú hết , sao mỗi nhà mình làm bánh chưng hờ ba ?

Nhỏ Mai cũng lom lom :

- Vì nội mình thích ăn bánh chưng . Phải vậy hôn ba ?

- Ừa . Đúng rồi .

- Ba ơi , ba nhớ vớt bánh "út ít" cho tụi con trước nhất nhen ba !

- Ừa , ba nhớ rồi mà .

- Anh Quang ơi , anh đừng hư ăn nhen . Khi nào ba cúng xong rồi mới được ăn . Phải hôn ba ? Ai mà ăn trước là hư , là bị méo mồm cho coi .

Ba mẹ thằng Quang quay sang nhìn nhau rồi cùng cười phá lên .

*

Tết năm nào nhỏ Mai cũng đòi ba gói thêm cho mỗi đứa mỗi cái bánh bé bé . Nhưng bánh cũng phải có tên . Không giống bánh chưng .

Không giống bánh tét . Chẳng giống bánh ú . Nhỏ Mai kêu là bánh "út ít" . Thiệt ngộ .

Cũng như Tết năm ngoái thôi , Quang và Mai ríu rít cả đêm bên nồi bánh đồ rực hồng . Đợi giao thừa . Đợi ba vớt bánh "út ít" .

*

- Ừa , má nó ơi , cái rổ xanh này là má nó mượn của bác Lài hồi chiều phải hôn ?

- Thôi chết , em quên mất . May mà ba nó nhắc .

- Ừa , mang trả nhanh nha , chút nữa là giao thừa rồi đó .

Thằng Quang lon ton cầm lấy cái rổ .

- Con trả cho má nhen .

Nó chạy ra tới ngõ , tiếng nhỏ Mai vẫn vọng theo :

- Lẹ lên anh Quang nha . Ba sắp vớt "út ít" rồi đó !

*

Ầm . Ầm .Ầm. Chớp loé . Thằng cu Quang khựng lại . Cái rồ tự dưng tuột khỏi tay nó .

Khắp chỉ có lửa và lửa . Căn nhà bé nhỏ của Quang cũng chìm trong biển lửa . Những ngọn lửa cao ngút trời . Quang khụy xuống .

Nhưng nó vẫn kịp nghe thấy những tiếng rầm rập rầm rập . Rồi như có ai đó chụp lấy cậu bé tội nghiệp .

*

Đã có một giao thừa như thế . Tết Mậu Thân . 1968 .

2005

Tường Bình Minh

Chân Lẹ

Đời người, khởi đầu là sinh, kết thúc là diệt. Nhưng đâu là khởi đầu hay kết thúc, sinh hay diệt thì cũng chỉ là nước mắt cả mà thôi. Khi mới chào đời, ta không biết ta đã tự khóc ta. Đến khi chết đi rồi, liệu ta còn nghe được tiếng người khóc mình? Đôi khi ta nhìn cây thông cô độc giữa trời kia, gió thổi qua cành lá, nghe như tiếng khóc thầm gọi tên cố nhân. Và khi ta khóc, ta càng cảm thấy cô độc. Cô độc là cảm giác mà con người có thể cảm nhận được khi hấn bị tách ra khỏi dòng chảy hỗn loạn cuộc sống. Cô độc là mằm mống

của nổi loạn. Kể cô độc có xu hướng chống lại cái thế giới đã ruồng rẫy y, như một kháng cự cuối cùng của nổi tuyệt vọng. Cô độc là trống rỗng. Và trống rỗng là sự giản đơn nhất của thế giới này. Trắng là màu của giản đơn. Trắng. Trắng xóa. Trắng xóa như hoài niệm bị xóa trắng. Trắng xóa như bốn bức tường vôi quanh chỗ cụ nằm.

Hơn chục năm trời trong căn phòng lạnh lẽo, mặc cho bao kẻ đã được sinh ra, bao người đã chết đi, mặc cho thế gian biến đổi xoay vần – cụ chẳng thể nào còn có thể cảm nhận được nổi cô độc trong lòng mình. Và cũng chẳng sót lại chút sức lực nào nữa để cụ có thể nổi loạn, dù chỉ là nổi loạn trong ý nghĩ. Kiếp người dai dẳng hơn kiếp phù du nổi trôi sóng nước chẳng qua bởi tạo hóa trêu ngươi giờ trò câu giờ đó thôi. Vậy mà ở đoạn cuối khoảng câu giờ ấy, kể từ lúc Nhân lên mười, cụ đã sống như một xác chết.

Cha Nhân là ai. Chẳng ai biết. Đến cả mẹ hần cũng chẳng biết. Chị bị cưỡng hiếp giữa ruộng ngô vào một chiều tối chập choạng kinh hoàng khiếp sợ hư ảo mặt người. Xem ra, dẫu cũng có họ có tên nhưng Nhân vẫn là kẻ nặc danh trong cuộc đời này, nặc danh ngay từ lúc chưa kịp lọt lòng mẹ.

Khi Nhân vừa chập chững biết đi, mẹ dắt hần lên phố, bắt đầu phận người làm kẻ ở trong nhà cụ. Đúng ra đó đã là cuộc trốn chạy của một người đàn bà chữa hoang và của một đứa trẻ không cha. Chạy trốn khỏi những xoi mói, dị nghị, khinh rẻ của người đời, chạy trốn khỏi chốn quê hương bao đời thân thuộc. Bởi Nhân càng ra hình ra hài, mẹ con hần càng tủi nhục. Người làng kẻ oang oang rằng Nhân giống tay Thìn hoạn lợn như đúc như tạc, đưa lại thì thảo hần đích thị là con ông Mười bí thư xã. Mà thật ra, dẫu cho quần áo bề ngoài khác nhau, nhưng trông kỹ thì ông bí thư cũng chẳng khác thằng

hoạn lộn bao nhiêu.

Lẽ thường, những người giúp việc khó có thể được gia chủ chấp nhận cho đèo bông hay chứa chấp thêm con cái – nhất là con nhỏ – ở nơi họ phải làm nghĩa vụ hầu hạ phục dịch. Tuy nhiên, bởi vì cụ thương tình gia cảnh cơ hàn của mẹ con Nhân nên hẳn cũng được sống cạnh mẹ ngay trong nhà chủ. Phần cũng do nhà cụ rộng rãi khang trang mà lại neo người. Năm người con lớn của cụ đều đã có gia đình và đã ra ở riêng từ lâu, chỉ còn cô út đang là sinh viên trọ học ở tỉnh bên, vài tuần mới ghé nhà một lần.

Công việc mà mẹ Nhân phải làm cũng không quá nặng nhọc nếu so với những lao động nuôi trồng cây cấy hồi còn ở làng, quanh đi quẩn lại vẫn là bao chuyện muôn năm đàn bà như chợ búa, cơm nước, giặt giũ,...

Những ngày tháng trong nhà cụ có lẽ là khoảng thời gian đẹp đẽ nhất và đáng nhớ nhất trong cuộc đời Nhân. Cụ thương yêu gần gũi hẳn còn hơn cả con cháu mình. Hẳn quán quít bên cụ như người con bên cha, như cháu bên người ông. Tình thương xóa nhòa mọi ranh giới huyết thống, sang hèn, chủ tớ - bởi tình thương bắt nguồn từ sự đồng cảm của những phận người. Thiếu vắng sự đồng cảm, đến cả quan hệ ruột thịt cũng chỉ là thứ tình cảm khiên cưỡng, nghĩa vụ mà thôi.

Nhưng những gì đẹp đẽ nhất trên thế gian này thường ngắn ngủi trong thời gian đời người. Những gì đẹp đẽ nhất trên thế gian này chỉ có thể dài lâu, chỉ có thể vĩnh hằng trong thời gian hoài niệm. Những hoài niệm đẹp đẽ của Nhân về quãng đời thơ ấu cũng kết thúc vào cái ngày cụ chẳng còn có thể cười với hẳn, chơi đùa cùng hẳn, sửa lại chiếc cổ áo xộc xạch cho hẳn. Người già mong manh như sương

như khói, một cú ngã cứng đờ và những biến chứng tai biến mạch máu não đã khiến cụ bại não, toàn thân bất toại.

Có những kẻ thể xác vẫn còn sống đó mà linh hồn đã chết từ lâu. Cũng có những kẻ linh hồn tựa hồ còn phảng phất chốn nhân gian nhưng xương cốt hình hài đã tiêu tan như cát bụi hư không. Riêng cụ, thể xác cụ như đã chết. Riêng cụ, linh hồn cụ như đã chết. Cụ không còn biết hấn là ai. Cụ không còn nhận ra hấn. Cụ chẳng còn nhớ gì cả. Hấn khóc lay gọi cụ. Nhưng chẳng còn lại chút gì trong ánh mắt vô hồn của cụ. Có chăng cụ vẫn sống trong những hoài niệm ấu thơ của hấn mà thôi.

Con cháu họ hàng ai cũng xót thương cụ. Tuy rằng ai cũng thầm kín biết rằng cụ sống ngày nào là ngày ấy còn khổ ải đọa đầy chính bản thân cụ, nhưng họ lại không dám mong cụ chết, họ vẫn sợ rằng chuyện con cái mà mong cha mẹ chết là đại nghịch bất đạo, là tội thiên tru địa diệt. Mẹ Nhân được con cháu cụ tặng gấp đôi tiền lương mỗi tháng, vì họ cho rằng công việc của chị từ nay sẽ vất vả hơn xưa. Người ta muốn thấy ngôi nhà mà họ ít ghé qua phải luôn gọn gàng ngăn nắp, người ta muốn thấy người cha già mà họ ít thăm nom phải luôn sạch sẽ thơm tho. Cảnh cửa nhà vốn đã quạnh hiu nay lại càng hiu quạnh.

Đành rằng sinh ra trong đời đã là một điều bất hạnh, nhưng những kẻ thèm sống, khát sống như Nhân còn phải chịu bất hạnh thống khổ bội phần. Âu cũng do xưa nay những kiếp làm than trên cõi đời ảo tưởng mù lòa nên cứ tưởng ông xanh có mắt đó thôi. Công bằng ở đâu, thiên lý ở đâu. Chẳng ai biết. Công bằng chốn nhân gian còn không có, mong chi thiên lý rớt xuống từ trên trời.

Thêm được hai năm kể từ ngày cụ liệt giường, mẹ Nhân chẳng biết

vì sao lại thường xuyên bệnh tật đau yếu, thế là con cháu trong gia đình cụ quyết định không mượn chị nữa, hai mẹ con Nhân đành dắt díu nhau trở về quê cũ. Mẹ Nhân nay ốm yếu không thể làm được việc nặng, tiền bạc dành dụm bấy lâu chẳng bù chi phí thuốc thang, thành thử miếng ăn cái uống đều trông cậy hết ở hấn - một thằng bé mới mười hai tuổi. Hấn làm thuê, khóc thuê. Xem ra cuộc đời Nhân đâu chỉ có khởi đầu và kết thúc mới bằng nước mắt. Hấn sống bằng nước mắt.

Nhân có họ hàng xa đằng ngoại với ông chủ gánh khóc thuê. Dẫu xa đến độ chấp ba quả đại bác lại chưa chắc đã bắn tới nơi thì Nhân vẫn gọi ông Bình là cậu. Cậu họ của Nhân vốn là con cháu trong một dòng họ tám đời truyền nhau nghiệp kếp chèo cỏ. Nhưng thời này, tuồng chèo chẳng còn được mấy ai màng, nên để kiếm thứ dứt mồm, Bình chuyển sang nghề thương vay khóc mượn, dành cho cỏ truyền theo tổ phụ xuống cửu tuyền. Cái kiếp Trần Văn Bình, nửa đời trước mua vui cho kẻ sống, nửa đời sau chuốc buồn cho người chết. Bây giờ, không gì là không thể mua được bằng tiền, cứ ném thật nhiều tiền ra, bao nhiêu nước mắt cũng có. Trong cõi nhân gian này, nước mắt đã nhiều và đã mặn như nước đáí rồi.

Ngày thường, người đời muôn phần khinh bỉ bọn khóc thuê, tuy nhiên, họ vẫn rất khấn khoản đối với những kẻ ấy lúc linh thiêng tang lễ. Bình thừa biết những khấn khoản mà ông có được từ thiên hạ là dựa vào hơi hám kẻ quá cố im lìm trong cỗ quan tài kia. Nhưng chẳng hề gì, cái nghiệp của ông là thế, ai cũng biết là giả, nhưng phải làm cho cái giả kia trở thành thật. Có thật thì người ta mới thuê, càng thật càng ăn tiền. Hư hư thực thực, thực thực hư hư, chẳng còn biết đâu là hư, chẳng thể biết đâu là thực. Mà nếu như còn có

thể biết, thì biết để làm gì?

Mấy năm đầu học việc, Nhân được ông cậu chấp nhận cho 'khóc chay', nghĩa là cứ thế mà phủ phục bên quan tài, nước mắt không ngừng tuôn rơi, kêu gào thật bi ai, thật thống thiết, thật nức nở. Nhân khóc như thật, không ít gia chủ vì xúc động tới độ rơi lệ trước những dòng nước mắt giả của Nhân mà rất hậu hĩnh thưởng thêm tiền cho hắn. Kiếm được miếng ăn của thiên hạ thật không dễ dàng. Mỗi đám tang, trong lúc tạm nghỉ để ăn uống, cậu Nhân thường dạn nhỏ vào tai hắn:

" Gắng ăn cho no nghe con! Ăn no thì mới có sức mà khóc to".

Nhân ngoan ngoãn gật đầu. Hắn còn biết nhiều hơn thế, hắn phải khóc to thì mẹ con hắn mới có miếng ăn no. Lao động là nước mắt – điều này đúng với Nhân theo cả nghĩa đen.

Ngày hôm nay, sau gần mười năm theo gánh ông cậu, Nhân đã thôi 'khóc chay' từ lâu. Bây giờ, hắn khóc theo bài bản, theo lễ bộ. Hắn chơi được cả trống, kèn, sáo, nhị, thanh la lẫn đàn tam, đàn nguyệt. Hắn thạo hát sử sầu, hát làn thảm, khúc lâm khốc, khúc thập ân. Với Nhân, múa sinh tiền còn dễ hơn húp cháo. Ông chủ gánh khóc thuê giờ không còn phải lăn lộn vật vã ở cuối áo quan nữa, cậu họ Nhân lui về hậu phương đảm trách vai trò ông bầu, chỉ lo chuyện giao thiệp, liên hệ với các gia đình có tang và thu tiền. Ông bận đến mức chẳng có thời gian mà thở, bởi ngày nào cũng có vài kẻ lăn ra chết. Gánh khóc thuê giờ đã mở rộng và phát triển hơn xưa rất nhiều, gánh được chia thành nhiều nhóm hoạt động độc lập với nhau, tiện lợi cho việc chạy xô. Ông Bình tin tưởng Nhân, giao hẳn vị trí trưởng một nhóm cho người cháu. Nhóm khóc thuê của Nhân nổi tiếng một vùng, người ta gọi hắn là 'khóc sĩ', đám tang nào cũng cố mời cho

được.

Một buổi tối, cậu Nhân buồn rầu thông báo cho hấn:

“Cụ Thanh trên phố mất rồi con ạ!”.

Có lẽ đó là lần đầu tiên ông Bình không lộ vẻ vui mừng hoan hỉ khi nói về tin đám tang của ai đó. Nhân cúi đầu lặng im. Hấn đã biết trước là sẽ có ngày này. Lâu nay hấn và mẹ vẫn đến thăm nom cụ. Trông cụ thật thương, cụ gầy yếu hơn trước rất nhiều, nhà cửa vẫn quạnh hiu, ngoài chị người làm ra, tuyệt không một bóng con cháu. Lúc đầu, người ta tưởng rằng cụ chỉ liệt giường một vài năm rồi mất, ai ngờ cụ vẫn lay lắt như thế hơn mười năm trời. Hơn mười năm trời cụ sống cuộc đời lãng quên, để đến khi mất đi rồi, hàng xóm láng giềng, họ hàng thân thích mới sực nhớ ra, mới chột ồ lên là chỉ mấy hôm trước thôi cụ vẫn chưa chết, như rằng bao tháng năm nay cụ vẫn sống, đã sống cho tới ngày hôm qua.

Và thế là họ hàng con cháu, hàng xóm láng giềng xúm lại mỗi người một tay lo cho đám tang cụ, trông ai cũng thật bận rộn, trông ai cũng thật nhiệt tình. Chưa chát thay, người với người lúc còn sống cùng nhau sao mà lạnh nhạt. Mĩa mai thay, người với người lúc còn sống cùng nhau sao mà ơ hờ. Những năm tháng cuối đời, cụ đã không còn nhớ gì nữa, nay cụ ra đi mà không mang theo chút hoài niệm nào. Biết đâu đó lại là điều tốt cuối cùng cho cụ. Nghe nói khi một người chết đi, linh hồn tách khỏi thân xác, rồi cứ theo hướng tây mà phiêu diêu về chốn cửu tuyền. Hồn đừng bao giờ luyến lưu ngoảnh lại, bởi đường về suối vàng sẽ ghập ghềnh hơn nếu hoài niệm dương gian còn chưa phai.

“Người ta đã gọi điện cho cậu rồi. Cậu muốn nhóm con lo đám này!”.

“Thưa cậu, nhưng...”, Nhân ngập ngừng.

Ông chủ gánh hát thuê xua nhẹ tay:

“Cậu hiểu con đang nghĩ gì. Chẳng có gì để con phải hổ thẹn ở đây. Con không đến khóc, họ cũng mượn kẻ khác. Nếu con muốn, cậu cho phép con từ chối tiền công lần này”.

Nhân nghe lời cậu, cùng nhóm khóc thuê đến đám tang cụ, nhưng chưa được nửa ngày thì bị người ta kiếm có đuổi khéo để thuê gánh khác. Họ nói bọn Nhân khóc không được như họ mong muốn.

Chiều hôm ấy, Nhân đem chuyện thưa với cậu, cậu hấn bực mình gất lên:

“Con là người chính của nhóm, lâu nay vẫn khóc rất tốt, lần này tại sao lại có thể tòi tệ đến vậy? Làm ăn thế, từ nay về sau còn ai dám mượn chúng ta nữa?”.

Nhân ngập ngừng hồi lâu mới nhỏ nhẹ trả lời:

“Mong cậu thứ lỗi cho con. Người ta đuổi cũng phải, bởi lần này con khóc thật. Con xin hứa những chuyện như thế sẽ không bao giờ lặp lại”.

“Khóc thật?”, cậu Nhân sững sốt, giọng hỏi của ông nghe như tiếng reo.

Rồi đột nhiên, có lẽ vì quá vui sướng, ông chủ gánh khóc thuê móc ngay từ túi áo một tờ giấy bạc hai trăm ngàn và giúi vào tay Nhân:

“Đây, con cầm lấy đi. Cậu thưởng cho con!”.

Hai trăm ngàn cho một lần thất thu chả là gì, ông biết, từ nay Nhân sẽ là cái máy in tiền cho ông. Tiền thật.

Tưởng Bình Minh

2007

Tưởng Bình Minh

Chờ Phở

Khánh đang chờ phở .

Hắn lơ đãng đưa mắt sang bên kia đường. Hóa ra nó lại ngay đây thôi mà. Một tòa nhà xinh xắn. Hai tầng . Đôi cánh cửa sổ màu xanh dương lấp ló sau bụi hoa giấy đỏ rực. Cạnh đó, mấy con chim bồ câu đang gù gù rực rực vờn nhau; khi bay lên lúc lại đậu xuống.

Khánh khẽ thở dài. Chỉ một chút nữa thôi là "quân" của hắn sẽ kéo tới chật ních khu phố này . Bọn chúng sẽ hùng hổ nhảy xuống từ moóc những chiếc xe hàng rỗng tuếch . Rồi lao vào tòa nhà xinh xắn kia . Khoắng sạch, phá sạch. Cướp bóc chẳng ? Không, không hề. Không tiền trả ? Xiết nợ !

Khánh lại khẽ thở dài.

*

Phở ra. Thịt bò trộn rau húng thơm điếc mũi . Khánh hít hà rồi chop

lấy đôi đũa.

- Dạ , con xin chú ...

Mấy miếng bánh phở trên miệng Khánh rơi đánh " choẹt " xuống mặt cái tô đầy ăm ắp . Mắt hắn long lên. Gầm gừ như thú tranh mồi.

Một thằng bé. Chừng tám hay chín tuổi gì đó. Gầy gò. Tóc tai vàng khè. Đôi bàn tay bẩn thỉu đang chìa ra. Như van lơn, như cầu khẩn.

Khánh trân trối nhìn sinh linh mỏng mảnh kia. Hắn nuốt ực tiếng thở dài đang ưng ực nơi cổ họng.

- Cút !

Đứa bé hoảng hồn, giật lùi mấy bước lảo đảo.

Khánh lại vực mặt xuống.

- Cháu bé ơi, sang đây này!

Thằng bé run run quay đầu sang cái bàn kế bên. Tô phở đang bốc khói trọt nhẹ trên bàn về phía nó. Không nói một tiếng, đứa ăn mày tội nghiệp sà xuống và húp như điên.

*

- Cha mẹ đâu hết ?
- Con không biết.

Thằng bé đưa tay quệt mắt.

- Nhà ở đâu ?
- Con không biết. Con không có.

Im lặng.

- Chú có nhà không hả chú. Nhà chú ở đâu ?
- Nhà chú à ?

Lại im lặng .

Rồi như vỡ oà :

- Kia kìa con ơi !

Đứa bé ăn mày quay mặt sang bên kia đường . Một tòa nhà xinh xắn . Hai tầng . Đôi cánh cửa sổ màu xanh dương lấp ló sau bụi hoa giấy đỏ rực. Cạnh đó , mấy con chim bồ câu đang gù gù rục rục vờn nhau ; khi bay lên lúc lại đậu xuống.

Khánh như người mất hồn. Hắn ném tờ mười ngàn xuống bàn rồi đi như chạy trốn.

Tưởng Bình Minh

2004

Tưởng Bình Minh

Đường Đến Chân Trời

Một ngày nọ ,có cậu bé hỏi cha mình :

- Cha ơi , mẹ ở đâu hở cha ?

Người cha ngược mắt nhìn những dãy núi đang mờ dần trong hoàng hôn và trả lời :

- Con yêu , mẹ ở xa chúng ta lắm .

- Là ở đâu hở cha ?

Đôi mắt người cha đắm lệ :

- Mẹ ở nơi có chân trời con ạ . Kia kia , con thấy không , nơi có những dãy núi vươn cao và bầu trời dần thấp .

- Cha ơi , có đường tới chân trời không cha ? Con muốn đến chỗ mẹ .

*

Cậu bé nay đã là một chàng thanh niên tuấn tú. Một ngày âm ỉm , người cha gọi con trai đến bên giường bệnh và nói :

- Con thân yêu, đừng buồn con nhé , cha sẽ xa con đây . Đừng quên tìm đường đến chân trời ...

Và chàng trai chỉ còn lại một mình. Chàng trai Mồ Côi.

*

Rồi đất nước lâm nguy , Mồ Côi cũng ở trong đoàn quân lên đường giết giặc. Chàng chiến đấu vô cùng dũng cảm. Đường hành quân dài mãi nhưng chưa bao giờ Mồ Côi tìm thấy chân trời.

Một ngày nọ , Mồ Côi ngã xuống . Tim chàng trai dũng cảm đập chậm dần , chậm dần . Nhưng đôi mắt vẫn mở to . Chàng thấy cha mẹ ôm choàng lấy mình. Mẹ vẫn thế, vẫn cái nhìn nhân từ hiền hậu. Cha vẫn thế, vẫn nụ cười độ lượng thân thương.

Nơi Mồ Côi nằm lại có những dãy núi vươn cao và bầu trời dần thấp.

2004

Tưởng Bình Minh

Hoa Xấu Hổ

Như vẫn đâu đây những tháng ngày thơ dại. Có một chú bé và một cô bé cùng yêu loài hoa xấu hổ. Ôi những cánh lá xinh xinh , mát rượi như lá của cây me tí hon. Xấu hổ ơì là xấu hổ , cậu bé nào có trêu ghẹo, có sao hoa lại thẹn thùng như má ai đỏ ửng.

*

Có nàng thiếu nữ lên xe hoa. Bóng ai lẻ loi cứ dần xa quê sơ.
Chàng phải ra đi. Phải quên đi những cánh đồng bạt ngàn hoa xấu hổ. Nào ai biết hoa xấu hổ cũng hồng hồng như đôi má cô bé ngày xưa ? Nào ai biết hoa xấu hổ cũng có gai ? Gai làm tim chàng ứa máu .

*

Có một nấm mồ vô danh bên đường xa hiu quạnh. Ai nhớ ai thương mà hoa xấu hổ về ngủ bên mồ.

2004

Truyện ngắn

Kẻ chăn ruồi

(Tặng Minh Hiền)

- Ôi chao, thằng điên... !

Sau giọng thét thất thanh của ai đó là một khoảng khắc chết lặng. Hết cái chết lặng sau một trận bom. Rồi tất cả vỡ òa bởi những tiếng ré, bởi những bước chạy gấp gáp. Hồn hển, rầm rập...

* * *

Và khi loài người đi trốn cả rồi thì thằng-điên xuất hiện. Mặt hấn ngửa lên trời, cái que nhỏ trong tay vung lên nhịp nhàng theo mỗi bước chân xoay vòng. Có lẽ hấn đang nhảy múa. Rồi hấn cười. Hấn cười thật to, thật dài. Tiếng cười của hấn như ngọn gió thổi qua miền thảo nguyên. Vang xa, vang xa. Như ngọn gió đùa lên bạt ngàn những bông hoa dại tím ngát. Như ngọn gió gợn qua những mặt hồ trong xanh. Thời gian dừng lại để nghe thằng-điên cười. Em ạ, ta nghe trong tiếng cười của hấn có cái chao cánh chú sơn ca. Ta chưa bao giờ nghe tiếng cười nào hạnh phúc như tiếng cười của thằng-điên. Điên ư ? Điên là không quá khứ. Điên là không tương lai. Điên là hoàn hảo. Điên là tự do.

* * *

Điên là trò trốn tìm. Loài người trốn, thằng-điên đi tìm. Nhưng hấn không hề cô đơn. Xung quanh hấn bao giờ cũng có đàn ruồi. Bất cứ lúc nào cũng vẫn là chúng, những con ruồi liều lĩnh và ngạo nghễ. Chúng vo ve những đôi cánh nhỏ xíu quanh cái đầu xù xì của thằng-điên. Chúng che kín cả những mảnh vải rách bươm đang bám trên người hấn. Sự hồi hám bản thủ của thằng-điên là nguồn sống của đàn ruồi. Thi thoảng hấn vung cái que nhỏ trong tay lên, như vỗ

về hay an ủi lũ ruồi. Thằng-điên đang làm công việc mà không ai trong số những kẻ đi trốn kia có thể hiểu nổi. Hắn là kẻ-chăn- ruồi.

* * *

Và chiều nay, thằng-điên lại cười. Hắn lại cười thật to, thật dài. Tiếng cười của hắn vẫn như ngọn gió thổi qua miền thảo nguyên. Vẫn vang xa, vang xa. Vẫn như ngọn gió đùa lên bạt ngàn những bông hoa dại tím ngát. Vẫn như ngọn gió gợn qua những mặt hồ trong xanh. Thời gian vẫn dừng lại để nghe thằng-điên cười. Cái que nhỏ trong tay thằng-điên vung lên, y hết cây bút đang viết vào không trung. Mỗi con ruồi như biến thành một con chữ. Những con chữ bất trị, trào dâng và hỗn độn, điên cuồng. Cái que nhỏ trong tay thằng-điên lại vung lên, y hết cây gậy chỉ huy của người nhạc trưởng. Và lũ ruồi như biến thành những nốt nhạc. Những nốt nhạc dữ dội, điên loạn. Thế giới của thằng-điên tuồng như là thế giới của sự vô nghĩa. Nhưng chỉ có hắn mới hiểu được sự vô nghĩa đó

* * *

... Hòn đá đập mạnh vào đầu kẻ-chăn-ruồi. Hắn gục xuống. Những dòng máu ướt đẫm, nóng hổi của hắn thấm vào mặt đất. Rồi từ mặt đất ẩm ướt ấy mọc lên những khóm hoa. Những cánh hoa dại , tím ngát. Đột nhiên những cánh hoa rung rinh, và cơ man nào là những thiên thần bay ra từ nhụy hoa. Những thiên thần nhỏ xíu với đôi cánh cũng nhỏ xíu. Các thiên thần bay quanh xác kẻ-chăn-ruồi và bắt đầu hát lên những bài ca trầm buồn. Họ khêu lại những mảnh vải rách rưới đang bám trên người hắn. Họ khép lại đôi mắt man dại của hắn.

... Thằng -điên giật mình choàng dậy. Quanh hắn vẫn là lũ ruồi với những tiếng vo ve quen thuộc. Những con ruồi nhỏ xíu với đôi cánh cũng nhỏ xíu. Em ạ, điên là thế giới của những giấc mơ. Những giấc mơ điên.

* * *

Một ngày nọ, người ta tìm thấy xác thằng-điên. Máu hắn ướt đẫm trên mặt đất lòa xòa những cánh hoa dại tím ngát. Cạnh đó là

một hòn đá cũng đầm máu. Đôi mắt hấn mở to, man dại. Có người cho rằng hấn bị giết. Song chính họ lại nghi ngờ điều đó. Hấn không thể bị giết bởi chẳng ai có thể thù hận, hiềm khích, hay ganh tị với một thằng- điên. Cũng có kẻ quả quyết hấn đã tự sát. Nhưng rồi chính họ cũng bác bỏ ý nghĩ ấy. Người điên không biết tự sát. Người điên chỉ có thể chết vì đói, vì khát, vì lạnh, vì sa chân vào hố vôi.

* * *

Nhưng em ạ, ta chỉ muốn nói với em một điều. Rằng thằng-diên đã bỏ cuộc chơi. Hấn đã thôi không đi tìm loài người nữa. Hấn đã đi đến một nơi mà không ai có thể tìm thấy hấn. Thế gian vẫn còn đó lũ ruồi. Nhưng là những con ruồi không có người chặn.

Tưởng Bình Minh
2006.

Nguồn: <http://www.gio-o.com/TuongBinhMinhKeChanRuoi.html>
Người đăng: Ct.Ly
Thời gian: 09/08/2007 2:31:16 CH